

Απαντήσεις ἐπὶ ἐκκλησιολογικῶν ζητημάτων περὶ τῆς ἱεραῆς ἀποτειχίσεως

Τὸ Ἅγιον Ὅρος σιωπᾶ, καὶ σιωπᾶ ἐμφρόνως καὶ διακριτικῶς, ὁμιλώντας ὅταν καὶ ἐφ' ὅσον χρειάζεται. Ὁ ἀγιορειτικὸς μοναχισμὸς δὲν περιφέρεται ὅποτε καὶ ὅπως τὸ θέλουν κάποιοι, δίκην θεάματος καὶ ἀργόσχολης ἐπιδείξεως γνώσεων, στὸ διαδίκτυο ἢ ὅπου ἄλλοῦ...

Ἦδη ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμή τῆς εὐλογημένης καὶ διόλου εὐκόλης ἀποτειχίσεώς μας, ἐν μέσω ἀκραίων φωνῶν, κατηγοριῶν καὶ λοιδοριῶν ἐκ τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν ἀφελῶν ἢ μὴ συνοδοιπόρων τους, κρατήσαμε εὐθαρσῶς καὶ μὲ κάθε συνέπεια αὐτὰ ποὺ ἐκθέσαμε, ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, στὴν *Ὁμολογία Πίστεως*, δηλαδή στὸ κείμενο αὐτῆς τούτης τῆς ἀποτειχίσεώς μας. Ἀρχικῶς ἐπαινεθήκαμε καθολικά, δίχως νὰ εἶναι ὁ στόχος τῶν δράσεών μας αὐτός, ἀπὸ ὅλους ὅσοι συνδέθηκαν μὲ τὴν ἀποτείχιση, αὐτὸ ὅμως στὴν ἀρχή...

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἀναμενόμενη: συκοφαντίες, ὕβρεις (ἀκουστήκαν πράγματα ἀνοίκεια γιὰ τὸ μοναχικὸ σχῆμα ἀπὸ πολλούς...), ἐνῶ ἀντιμετωπίσαμε, καὶ συνεχῶς ἀντιμετωπίζουμε, μία ἐκστρατεία λάσπης καὶ ψευδοῦς πληροφόρησης ἀπὸ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους. Ὅλα αὐτὰ, ἄς σημειωθεῖ, νὰ γίνονται ἐν μέσω **διωγμοῦ** ὑπὸ τῶν μοναστηριακῶν διοικήσεων, ποὺ ὠδήγησε πολλοὺς γέροντες ἀλλὰ καὶ νεαρότερους μοναχοὺς “νὰ πάρουν τό ρασάκι τους καὶ νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ τῶν μονῶν τῆς μετανοίας τους”.

Τίποτε ὅμως δὲν φαίνεται νὰ πτοεῖ κάποιους “ἀγωνιστὲς τοῦ πληκτρολογίου”, οἱ ὁποῖοι, ἀνέξοδα καὶ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ στὰ σπίτια τους, πετοῦν μύδρους, ἐπιτιθέμενοι σὲ ὅποιον ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ διαφωνεῖ σὲ κάτι μαζύ τους. Ἡ -ἐπιεικῶς- μετρία θεολογική τους κατάρτηση, προδίδεται ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο καὶ τὸ ὕφος τῶν κειμένων τους, ἐνῶ αὐτοὶ κομπάζουν θεωρώντας ἑαυτοὺς ὡς “θεολόγους”. Οἱ Πατέρες διδάσκουν ποιῆς εἶναι οἱ προϋποθέσεις τοῦ θεολογεῖν, ἄς κάνουν τὸν κόπο οἱ ὑπ' ὄψιν “ἀγωνιστὲς”, καθὼς καὶ οἱ ὅπαδοί τους, νὰ τὶς μάθουν...

Πρόσφατο παράδειγμα, ἡ περιέργως συντονισμένη -χρονικά- ἐπίθεση τῶν κυρίων Ἰωάννου Ρίζου καὶ Παναγιώτου Τελεβάντου ἐναντίον ἡμῶν, ὅπου καὶ αὐτὴ ἡ συμβουλή τοῦ Εὐαγγελίου (Μτ. 18, 15-17), βάνουσα παρέμεινε ἀργή... Οἱ θέσεις τῶν κατηγορῶν μας σὲ ἄλλα θέματα ταυτίζονται, ἐνῶ σὲ ἄλλα ἀποτελοῦν κυριολεκτικὰ

τοὺς ἀντίποδες, καθιστώντας τους... τὰ δύο ἄκρα. Καὶ οἱ δύο ἔχουν ἀποδείξει ὅτι ἢ, μὲ τὸν ἐνδεδειγμένο τρόπο, συζήτηση ΔΕΝ τοὺς ἐνδιαφέρει, ἀπλᾶ θέλουν νὰ “εἰποῦν τῇ ἐκκλησίᾳ”, συγγέοντας τὸν δημόσιο χῶρο τοῦ διαδικτύου μ’ αὐτὴν... Ἡ ὅποια ἀντιδικία μαζί τους σαφῶς καὶ δὲν ἔχει προσωπικὸ χαρακτῆρα (τοὺς γνωρίζουμε ἀπὸ ἐλάχιστα ἕως καὶ καθόλου), καὶ ἀποτελεῖ **εὐκαιρία** γιὰ νὰ ἀναδείξουμε εὐρύτερα θεολογικὰ προβλήματα ἐντὸς τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ χώρου.

Ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἔχουμε κατ’ ἀρχὰς νὰ παρατηρήσουμε ὅτι σύνολοι οἱ σήμερον κατηγοροῦντες ἡμᾶς καλοὶ αὐτοὶ ἀδελφοὶ, ἐπαίνεσαν τὴν *Ὁμολογία Πίστεως* μας, τότε ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει (Αὐγούστος 2016), δίχως κᾶν νὰ ἔχουν κάνει, ὅπως ἀποδεικνύεται, τὸν κόπο νὰ τὴν ἀναγνώσουν. Συκοφαντούμεθα σήμερα, μὲ τὶς πλέον βαρεῖες κατηγορίες, αὐτὲς τοῦ **σχίσματος** καὶ τῆς **αἰρέσεως(!)**, διότι κάναμε τὸ “λάθος” νὰ ζητοῦμε ἐμπόνως, τόσο δημοσίως ὅσο καὶ προσωπικῶς, τὴν ἐπικέντρωση τῶν προσπαθειῶν τῶν ἀντιοικουμενιστικῶν δυνάμεων **ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον** στὴν **θεολογικὴ ἀντιμετώπιση** τοῦ ἐπάρατου Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ὄχι στὴν ἀνακίνηση **δευτερευόντων** ζητημάτων, καὶ μάλιστα ἐξαιρετικῶς πρῶτα καὶ μὲ λανθασμένο τρόπο (τὴν δημόσια δηλαδή, ἄνευ προσεκτικῆς διαβούλευσης, τοποθέτηση). Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ καλὸν εἶναι νὰ τὰ γνωρίζουν ὅλοι, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἄνευ τῆς ἐνδεδειγμένης καὶ προσεκτικῆς διαβούλευσης, εἶναι καὶ ἐπικίνδυνο νὰ δημοσιοποιοῦνται. Ἀναφερόμαστε φυσικὰ σὲ **θεολογικὰ** ζητήματα.

Οἱ παράγοντες οἱ ὅποιοι ζητοῦσαν, ὅπως πλέον ἀπὸ τὰ γεγονότα καθίσταται σαφές, τὴν προβολὴ καὶ ἐπικράτηση τῶν προσωπικῶν τους ἀπόψεων, ἐμφανίζονται ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς τιμητὲς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀγίους Πατέρες, τῶν ὁποίων ἡ γραμματεία βρῖθει **προσωπικῶν** ἐπιστολῶν γιὰ τὰ οὐσιώδη (ἢ μὴ) ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα. Ὅποια ἀντίθεσις μὲ τὴν σημερινὴ διαδικτυακὴ “καταιγίδα” τῶν θεολόγων τοῦ πληκτρολογίου καὶ τῶν δημοσίων τοποθετήσεων...

Ἐστω καὶ μέσω τῶν ἀντιξόνων συνθηκῶν ποὺ δημιουργήθηκαν, θὰ ἐπιχειρήσουμε τὴν παρουσίαση τῆς **ἀρχῆθεν** θεολογικῆς τοποθετήσεώς μας ἐπὶ τῶν ἀνακινήθων ζητημάτων, ὑπὸ μορφήν ἐκθέσεως.

Α’ Ὁ “Ἐντὸς-ἐκτὸς” τῆς Ἐκκλησίας ἀγών

Ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξαν διαφοροποιήσεις στό ἀκανθῶδες ζήτημα τοῦ ἀγῶνος “ἐντὸς” ἢ

“ἐκτός” τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐσιαστικῶς ἐγκαταλείποντας κατὰ μέρος τὸ κύριο ἔργο τῆς κρίσιμης τούτης μετακολυμπάρειας περιόδου, αὐτὸ τοῦ θεολογικοῦ ξεγυμνώματος τῆς ψευδοσυνόδου καὶ τῆς νέας αἰρετικῆς θεολογίας ποὺ παρήχθη ἐκεῖ, κάποιοι κύκλοι (Τελεβάντος κ. ἄ.), ξεκίνησαν εὐθὺς τὴν πολεμικὴν περὶ ὑποχρεωτικοῦ ἢ δυνητικοῦ χαρακτήρα τοῦ 15^{ου} κανόνος τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου ἐπὶ Μ. Φωτίου (861), καὶ τοῦτο στὸ δημόσιο χῶρο τοῦ διαδικτύου, λές καὶ ἡ θεολογία εἶναι ἐλαφρὸν life-style θέμα...

Τὸ εὐαίσθητο τοῦτο σημεῖο, ἄμεσα συνδεδεμένο μὲ τὴν εὐλογημένη καὶ κανονικῶς ὀρισμένη ἐκκλησιαστικὴ (καὶ ὄχι βεβαίως “προσωπική”) πράξις τῆς ἀποτειχίσεως (ἤτοι διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἰρετικὰ κηρύττοντος ἐπισκόπου), ἄνευ οὐσιαστικῆς μελέτης, πόσον μᾶλλον συζητήσεως, πῆρε σὲ ἐξαιρετικὰ σύντομο διάστημα κεντρικὴ θέση στὶς δημόσιες διαδικτυακὲς “συζητήσεις” καὶ σχολιασμούς, συνήθως καφενιακοῦ τύπου. Κάποιοι δὲν ἐννοοῦν ὅτι ἡ συζήτηση ἐπὶ θεολογικῶν ζητημάτων ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον “γνώσεις” ἀλλὰ καὶ κάθαρση μετὰ φόβου Θεοῦ, καθὼς εὐκόλο εἶναι κάποιος νὰ ἐκτροχιασθεῖ ἐπὶ ἀπωλείᾳ τῆς σωτηρίας του, ὅσο καὶ αὐτῆς τῶν ὅσων τυχὸν τὸν ἀκολουθήσουν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ ὀλοένα καὶ μεγαλύτερος σκανδαλισμὸς καὶ σύγχυση πολλῶν ἐκ τῶν πιστῶν οἱ ὅποιοι δυστυχῶς ἀφήνονται νὰ “ἐνημερώνονται” ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ τι γράφει ὁ τάδε ἢ δεῖνα σχολιαστῆς τοῦ διαδικτύου... Πάντως φαίνεται ὅτι σκοπὸς αὐτῶν τῶν (διαπλεκόμενων) κύκλων εἶναι ἡ διασπορὰ συγχύσεως ἐντὸς τῶν ὀρθοδόξων. Τονίζουμε ὅτι ἄλλο εἶναι ἡ πληροφόρηση περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν θεολογικῶν πλανῶν τους, τὴν ὁποία ἐπαινοῦμε, καὶ ἄλλο ἡ διαπήδησις ἐπὶ καιρίων, στρατηγικοῦ χαρακτήρα, ζητημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τοῦ καθενὸς γιὰ νὰ “παίξει” μαζύ τους, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου. Ὅφείλουμε νὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ σὲ αὐτὰ τά, ποιμαντικοῦ χαρακτήρα, ζητήματα, καθὼς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἅς μᾶς διαφεύσουν, ΠΟΙΜΑΙΝΕΙ (συμβουλευτικά) καὶ ὄχι ἀπλῶς σὲ ἐνοριακὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.

Μετὰ τὶς ὀφειλόμενες τοῦτες ἐξηγήσεις, ἀπαντοῦμε ὅτι ἤδη ἀπὸ τὴν Ὁμολογία Πίστεώς μας ξεκαθαρίσαμε ὅτι:

“ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἀγὼνας τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνουμε γίνεται πρωτίστως γιὰ λόγους σωτηριολογικῆς φύσεως, ἐμμένοντες πιστοὶ στὴν ἐκκλησιολογία τῆς ὀρθοδόξου πατερικῆς παραδόσεως, καὶ ἔνεκα τούτου, ἐντὸς τοῦ Σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δὲν προβαίνουμε εἰς σύστασιν ἐτέρας “ἐκκλησίας”, ἀπαγε τῆς βλασφημίας, οὔτε προσχωροῦμε σὲ κάποια παλαιοημερολογητικὴ ἐπισκοπικὴ παράταξις. Μένοντας πιστοὶ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, παραμένουμε ἀπλᾶ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ καὶ ὁμολογοῦμε τὴν

*διαχρονική άγιοπατερική σωτήριο αλήθεια πού παραλάβαμε, ότι ή Όρθόδοξος Έκκλησία είναι ή Μία Άγία Καθολική και Άποστολική Έκκλησία. Καταδικάζουμε και άναθεματίζουμε την Παναίρεση του Διαχριστιανικού, Διαθρησκειακού, Συγκρητιστικού Οίκουμενισμού, καθώς και τις άποφάσεις της λεγομένης ΑκΜΣ. Ό,τι άλλο κυκλοφορήσει εις βάρος μας, θα άποτελεϊ κατάπτυστη **συκοφαντία**.*”

Έπομένως ή Τελεβάντια κακόνοια ότι -δήθεν- εξήλθαμε τών όρίων της Έκκλησίας ως άλλοι Νοβατιανοί(!), καθιστάμενοι έτσι σχισματικοί, παίρνει άπάντηση από τώ άνωτέρω χωρίο. Οί ιεροί Κανόνες, είτε άρέσει σέ κάποιους είτε όχι, είναι **ύποχρεωτικοί** κάτι πού εις τούς **επαΐοντας ήταν γνωστό από την πρώτη στιγμή**, τότε πού μās επαινούσαν, τώ επαναλάβαμε δέ και στην έπιτυχημένη ήμερίδα του Ώραιοκάστρου. Δέν είμαστε έμεϊς κ. Τελεβάντε πού αλλάξαμε άπόψεις επί του ζητήματος, **άλλοι είναι**, ψάξτε νά τούς βρεϊτε... Τώρα άναφορικώς με την τελεβάντια διάγνωση περι τώ εάν είναι τρεις ή όκτώ οί αίρετίζοντες έπίσκοποι στην Έκκλησία της Έλλάδος, (αλήθεια πόσοι είναι στην Έκκλησία της Κύπρου, έρωτούμε τόν κύπριο κ. Τελεβάντο...), τώ αφήνουμε στην κρίση τών έχόντων γνώση τών γεγονότων μετά τώ Κολυμπάρι, πιστών. Νά θυμήσουμε έν παρόδω, στην πρό ήμερών ψηφοφορία πρòς πλήρωσιν δύο έπισκοπικών θρόνων, τις 34 ψήφους (τών “όρθοδόξων” κατά Τελεβάντο), πού έλαβε ό εκλεκτός του άρχιεπισκόπου, πρωτοσύγγελος της Ί.Μ. Δημητριάδος, γνωστής για τούς “όμολογιακούς” της άγώνες... Πώς θα έννοήσουμε αυτές τις ψήφους (όχι ότi οί υπόλοιποι 42 είναι καλύτεροι...), ως όρθοδόξων ή οίκουμενιστών;

Έάν εξαιρέσουμε δέ έναν μοναχό και έναν κληρικό (κεκοιμημένοι άμφότεροι), οί όποιοι άνευ προσφυγής στην κανονική εκκλησιαστική παράδοση, κάνοντας χρήση λογικοφανών έπιχειρημάτων (ταυτίζοντας, άντιμεθοδολογικά, έννοιες κατά τώ σχήμα της όμωθυμίας), και εξάγοντας άκυρα από λογικής άπόψεως συμπεράσματα, ή Έκκλησία διαχρονικά κατανοεί τούς έν άγίω Πνεύματι θεσπισθέντας ιερούς Κανόνες ως **ύποχρεωτικούς**. Τώ δέ έπιχείρημα περι της διαφορās κανόνων βάσει της ύπάρξεως έπιτιμίου ή μή, τώ άκυρώνει αυτός τούτος ό ιερòς Νικόδημος ό Άγιορείτης, ήδη στα εισαγωγικά του σχόλια στο Πηδάλιο (*Πηδάλιον*, έκδ. Άστήρ, 1957, σελ. 10’). Τέλος νά σημειώσουμε την άναφορά του όσ. Νικοδήμου στην σχετική συμφωνία μετά τών λοιπών ιερών Κανόνων του 15^{ου} κανόνος της Α’-Β’ συνόδου, όπου άναφέρει τόν β’ της έν Άντιοχεια συνόδου (στόν όποιον παραπέμπουν και οί άγιορείτες όσιομάρτυρες και όμολογητές επί λατινόφωνος πατριάρχου Ίωάννου Βέκκου), πού έν όλίγοις όρίζει ότi όποιος κοινωνεί πρòς τούς άκοινωνήτους, όμοίως νά καθίσταται άκοινωνήτος. Ήλίου φαινότερον λοιπόν τώ ποιòς άκολουθεϊ τούς Πατέρες και την διαχρονική διδασκαλία της Έκκλησίας, και ποιòς νέες άμάρτυρες διδασκαλίες.

Καταληκτικά ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε τὴν εἰσαγωγή τοῦ **σχετικισμοῦ** στὴν κατανόηση τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, κατὰ τὰ πρότυπα τῆς οἰκουμενιστικῆς θεολογίας, κάτι ποὺ μαρτυρεῖ τὴν **αιχμαλωσία** τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας σὲ ἀλλότριες πρὸς τὴν ὀρθοδοξία ἀρχές (καθὼς καὶ ὅσων θεολογοῦν ἔχοντας “δανεισθεῖ” ἀξιωματικὲς ἀρχές ἀπ’ αὐτήν), μὲ συνακόλουθη συνέπεια νὰ πολεμεῖται ἢ αἵρεσις κάνοντας χρῆση (καί) αἰρετικῶν ὄπλων. Φυσικὰ δὲν λέμε ὅτι πάντες ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν (κάθε) Τελεβάντο, ἀνεπιγνώστως ὡς πρὸς τὶς θεολογικὲς συνέπειες, εἶναι αἰρετικοῦ φρονήματος, πλὴν καλὸν εἶναι νὰ μελετήσουν προσεκτικὰ σύνολη τὴν ἱερὰ Παράδοση καὶ μετὰ νὰ ἀποφασίσουν.

Β’ Περὶ “παλαιοῦ” ἡμερολογίου

Ὅπως μαρτυρεῖ σωρία οἰκουμενιστικῶν πηγῶν, ἡ ἀλλαγὴ ἡμερολογίου ἀποτέλεσε **στρατηγικοῦ χαρακτῆρα ἀπόφαση** τῶν πρώιμων οἰκουμενιστῶν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁράματός τους γιὰ τὴν πανθηρησκεία. Ἐπ’ αὐτοῦ οὐδεὶς ποὺ θέλει νὰ λέγεται ὀρθόδοξος ΔΕΝ διαφωνεῖ. Οἱ μαρτυρίες ἐκ τῶν πηγῶν ἔχουν παρουσιασθεῖ ἔξαντλητικὰ ἀπὸ πολλοὺς, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐδῶ νὰ τὶς ἐπαναλάβουμε, ἀρκεῖ κάποιος ν’ ἀνατρέξει, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ στὴν εἰσήγησιν τοῦ π. Θεοδώρου Ζήση στὴν ἡμερίδα τῆς Ἰ.Μ. Πειραιῶς πρὶν τὸ Κολυμπάρι.

Τὸ ἡμερολογιακὸ ἔσχισε de facto τὴν Ἐκκλησία (ἐννοούμενο ἐδῶ ὡς χωρισμὸς τῶν ὀρθοδόξων μεταξύ τους), γι’ αὐτὸ καὶ μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ μασονικῆς ἔμπνευσης “συνεδρίου” τοῦ Μεταξάκη, ὅσο καὶ αὐτῶν τοῦ 1924, ἀποφασίσθηκε τὸ ζήτημα νὰ λυθεῖ τελεσιδίκως στὴν σχεδιαζόμενη -τότε- οἰκουμενικὴ Σύνοδο (ὅπως π.χ. συμφωνήθηκε καὶ καταγράφηκε στὰ -ἐκδοθέντα προσφάτως- πρακτικὰ τοῦ πανορθόδοξου συνεδρίου τοῦ 1930 ἐν Ἁγίῳ Ὁρει).

Τὸ σχίσμα δὲν ἀντιμετωπίσθηκε εἰσέτι συνοδικὰ σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο (καθότι πλέον ὑφίσταται σὲ ὅλες τὶς τοπικὲς Ἐκκλησίες ποὺ υἰοθέτησαν τὸ “Νέο”), καὶ μετὰ τὶς ἐξελίξεις τοῦ Κολυμπαρίου μᾶλλον πᾶμε καὶ γιὰ ἀλλαγὴ πασχαλίου... Οὐδέποτε τέθηκε, ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς τουλάχιστον, ὅτι ἡ καινοτομία εἶναι οἱ 13 ἡμέρες, ἀλλὰ ἡ λειτουργικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν θὰ εἰσέλθουμε στὸν λαβύρινθο τῶν ἀντεγκλήσεων ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ὄχι μόνον διότι δὲν εἶναι τῆς παρούσης, ἀλλὰ διότι **βαθεῖά μας πεποίθηση** εἶναι ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου συνδέεται μὲ τὸ ὅλο πρόβλημα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπομένως **ὀφείλει** νὰ ἀντιμετωπισθεῖ στὴ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ὀρθόδοξη οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Εἶχαν ἢ ὄχι δίκιο οἱ πιστοὶ ποὺ ἀποτειχίστηκαν τὸ 1924 ἀπὸ τὴν καινοτομοῦσα ἱεραρχία, (καὶ ὄχι βεβαίως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὅπως ὑποστηρίζουν διάφοροι ἐπισκοποκεντρικοὶ ζηζιουλιστές); Στὸ βαθμὸ ποὺ ἀποτειχίστηκαν ἔνεκεν καινοτομίας περὶ τὴν Παράδοση (δηλ. τὸν λειτουργικὸ χαρακτήρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ποὺ φυσικὰ καὶ συνδέεται μὲ τὸ ἑορτολόγιο), ἔπραξαν **ὀρθῶς**, ἐφ' ὅσον παρέμεναν στὰ “ὄρια” ποὺ καθορίζει ὁ 15^{ος} κανὼν τῆς Α'-Β' Συνόδου.

Τὰ προβλήματα ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν σταδιακὴ ὑπερίσχυση τῆς “σκληρῆς” μερίδος ἐντὸς τῶν παλαιοημερολογιτῶν (ὅπως χλευαστικῶς τοὺς ἀποκαλοῦσαν), ἔνεκεν βεβαίως καὶ τοῦ **ἀγρίου** καὶ ἀληθινὰ διοκλητιάνιου **διωγμοῦ** ποὺ ἐξαπέλυσε ἐναντίον τοὺς ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ καὶ ἀρχιτέκτονας τῆς, μὲ δόλιο τρόπο, ἀλλαγῆς ὡς κατήγγειλαν τότε συγκεκριμένοι εὐλαβεῖς συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς.

Ἡ ἕως καὶ **ποδοπάτησις(!) τιμίων δώρων** ὑπὸ τῶν διωκτικῶν ἀρχῶν, τὰ **ξυρίσματα** τῶν ἱερέων, οἱ **ἐξορίες** (π.χ. ἀγιορειτῶν), ὁ **φόνος** (Αἰκατερίνη Ρούτη) κ.λπ. ὠδήγησαν -σὺν τοῖς ἄλλοις- στὴν υἰοθέτηση (ὑπὸ τῆς μειοψηφίας), τῆς **-λανθασμένης-** θεωρήσεως περὶ **ἀκύρων μυστηρίων** τοῦ “Νέου”. Τὸ πάθος καὶ ἡ πόλωση ἔπνιξε τὶς νηφάλιες φωνές καὶ στίς δύο μερίδες, νέου καὶ παλαιοῦ, μὲ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόφαση δημιουργίας ἱεραρχίας ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οἱ χειροτονίες ἐπισκόπων, ἀπετέλεσε τὸ τελικὸ πλῆγμα τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Ἐκτοτε τὰ σχίσματα καὶ ἡ διάσπαση τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ τὴν θλιβερὴ παρακαταθήκη ἐνὸς κατ' ἀρχὰς τιμίου ἀγῶνα...

Ἡ θέση μας εἶναι ὅτι ἕως τὸ 1935 (ἔτος δημιουργίας τῆς πρώτης συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ.), ἡ ἀποτειχίσις τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν ἦταν **κανονικῶς ὀρθὴ καὶ πρέπουσα**, καὶ ἐντὸς τοῦ πλαισίου ποὺ καθορίζει ὁ 15^{ος} τῆς Α'-Β'. **Δὲν ἰσχύει τὸ ἴδιο ὅμως μετὰ τὸ 1935.** Οἱ αἰτιάσεις τῶν Γ.Ο.Χ. γιὰ τὴν ἀνάγκη ὑπάρξεως “ἱεραρχίας” δὲν πείθουν, ἐκτὸς καὶ ἂν ὄντως εἶναι ἄκυρα τὰ μυστήρια τοῦ Νέου (ὡ τῆς βλασφημίας). Οἱ καλοπροαίρετοι Γ.Ο.Χ. δὲν κατανοοῦν ὅτι ἡ ὑπαρξίς “συνόδων” αὐτὸ ἀκριβῶς σημαίνει: ἄκυρα μυστήρια αὐτοῦ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν κοινωνεῖς. **Ἀποτειχίσις πλέον** -ἄς μᾶς συγχωρήσουν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ παλαιοῦ- **δὲν ὑπάρχει πλέον σ' αὐτούς**, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἀποτειχισθεῖ ἀπὸ τὸν καινοτόμο ἐπίσκοπό τους, ἀλλὰ ἔχουν πλέον κάποιον δικό τους.

Ποιὰ εἶναι ἡ ἐκκλησιολογικὴ ὑπόστασις τῶν Γ.Ο.Χ.; Κάποιοι νεοημερολογίτες φανατικοὶ “Γ.Ο.Χ.” (πλέον ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι!), θεωροῦν **ἄκυρα** τὰ μυστήρια τῶν παλαιοημερολογιτῶν Γ.Ο.Χ. (ἐνιοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν θεωροῦν καὶ τὰ τῶν νεοημερολογιτῶν), ἀφοῦ ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὴν “Ἐκκλησία”. Τὸ ἐάν ἡ “Ἐκκλησία” (**ταυτίζοντας** -ζηζιουλικά- τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἱεραρχία της), εἶναι καινοτόμος δὲν τοὺς

ένδιαφέρει (ὅπως καὶ τοὺς οἰκουμενιστὲς π.χ. μὲ τὸν “ἀγιώτατο πάπα” κ.λπ.). **Δὲν μποροῦν ὅμως οἱ καινοτόμοι νὰ κρίνουν τοὺς ἀκαινοτομήτους!** Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ καθιστᾷ τὴν Ὁρθόδοξο οἰκουμενικὴ Συνόδο ἀναγκαία, ἢ ἐπίλυσις δηλαδὴ ὅλων τῶν συναφῶν πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸ προβλημάτων. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ἅπαντες οἱ ΓΟΧικοὶ “ἐπίσκοποι” καὶ αὐτοὶ εἶναι πλέον **ὑπόλογοι** ἐνώπιον τῆς Ὁρθοδόξου οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ ἐπίσκοποι ποὺ θὰ τὴν συγκαλέσουν θὰ εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ “ἐπιστρέψουν”, λόγῳ τῆς κλιμάκωσης τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος, ἐκ τῶν ἐπισήμων ἱεραρχῶν τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἔγινε καὶ στὴ περίπτωση τῆς 7^{ης} οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μόνον τότε θὰ καταδικασθεῖ τελεσιδίκως ἢ αἵρεσις καὶ θὰ συζητηθοῦν τὰ περὶ μυστηρίων ζητήματα. **Ἔως τότε δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται** (ἐὰν ἔχουμε τὸν στοιχειώδη φόβο Θεοῦ, καὶ δὲν θέλουμε νὰ βλασφημοῦμε), **νὰ κηρύττουμε πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης ἄκυρα μυστήρια σὲ Νέο ἢ Παλαιό.**

Ἐδῶ ὀφείλουμε νὰ ξεκαθαρίσουμε ὅτι ἡ ἄποψη περὶ ἀκύρων μυστηρίων, (εἴτε ἀπὸ παλαιοημερολογίτες, εἴτε ἀπὸ νεοημερολογίτες, εἴτε ἀπὸ “ἀποτειχισμένους”), συνδέεται μὲ τὴν θεώρηση περὶ **αὐτομάτου ἀπωλείας τῆς χάριτος**, ἢ ὅποια δὲν ἀνήκει στὴν ὀρθόδοξη κανονικὴ Παράδοσις ἀλλὰ στὴν **παπικὴ**, ὅπου ἤδη ἀπὸ τὸν 13^ο αἰῶνα καταγράφεται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς νέας παπικῆς ἐκκλησιολογίας, ἐχούσης θεμέλιο τὴν φραγκικὴ ἀντίληψη (ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν τῆς βυζαντινῆς παποσύνης) περὶ τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Ἡ ὑπ’ ὄψιν θεώρηση (στὰ λατινικὰ *Latae sententiae*), ἢ ὅποια παραμένει καὶ στὸν νέο ἀναθεωρημένο κώδικα τῶν (παπικῶν) κανόνων τοῦ 1983, ἀναπτύσσεται στοὺς κανόνες 1321-1330. Συμφώνως πρὸς αὐτὴν ΔΕΝ χρειάζεται ἐπισκοπικὴ σύνοδος γιὰ ὀρισμένη κατηγορία ἀμαρτιῶν, στὶς ὁποῖες ἀνήκει καὶ ἡ αἵρεσις, ἀλλὰ αὐτομάτως αἵρεται ἡ χάρις, ποὺ στὴν περίπτωση κληρικοῦ σημαίνει τὴν αὐτόματη καθάρσῃ του. Ὁ ὁσ. Νικόδημος ἀντιτιθέμενος σὲ μία τέτοια θεώρηση σχολίασε ὅτι μόνον ἐπισκοπικὴ σύνοδος μπορεῖ νὰ καθαιρέσει, καθὼς οἱ κανόνες δὲν ἐνεργοῦν “μόνοι τους” (ὁ.π. *Πηδάλιον*, ὑποσ. 2 στὸν γ’ ἀποστολικὸ κανόνα, σελ. 4-5).

Ὁ λειτουργῶν εἰς τοὺς διωκόμενους παλιοημερολογίτες, κρυφὰ καὶ σὲ ἀπόμερα ἐκκλησάκια, **ἅγιος Νικόλαος Πλανᾶς** ἢ οἱ δύο ἐπιστραφέντες, χειροτονηθέντες δὲ εἰς τὸ “Παλαιόν”, ἐπίσκοποι εἰς τὸ “Νέο” (ἄνευ οὐδεμίας ἀναχειροτονήσεως ἢ καὶ χειροθεσίας, ἀντιθέτως μὲ τὴν πρακτικὴ τοῦ βλασφήμου αἰρεσιάρχου Βαρθολομαίου), **Πολύκαρπος Λιώσης** καὶ **Χριστοφόρος Χατζῆς**, οἱ ὅποιοι ἐκοιμήθησαν **ἐν ἐνεργείᾳ** μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἄς συνετίσουν καὶ συγκρατήσουν κάποιους “βασιλικότερους τοῦ Βασιλέως”...

Ἐπίλογος

Ἀφορμῆς γενομένης ἐκ τοῦ σάλου πού προεκάλεσαν οἱ Τελεβάντος-Ρίζος, καταθέσαμε στοὺς ἀγωνιῶντες πιστοὺς, ξεκάθαρα τὶς θέσεις μας. Ἡ κλιμάκωση τοῦ ἀγῶνος εἶναι πάντοτε τὸ ζητούμενο, καθὼς καὶ ἡ θεολογικὴ ἀντιμετώπιση τῆς αἵρέσεως, καὶ ὄχι τὰ ἔγκυρα-ἄκυρα κ.λπ. ζητήματα. Ἄς ἀφήσουμε τοὺς ἐπίσκοπους τῆς Ὀρθοδόξου οἰκουμενικῆς Συνόδου νὰ ἀποφασίσουν, αὐτοὺς δηλαδὴ πού εἶναι καὶ οἱ **μόνοι** ἀρμόδιοι. Ὁ σάλος πού ἐπιχειρεῖται, φυσικὰ καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν Οἰκουμενισμό καὶ ἀπομακρύνει τὴν χαρμόσυνο ἡμέρα τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου. Ἄς μὴν κάνουμε τὴν χάρη στοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως νὰ ἐπιχαίρουν μὲ ἀθεολόγητες θέσεις ἢ διασπαστικὲς κινήσεις τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Γέρων Σάββας Λαυριώτης

Ἱερομόναχος Χαρίτων Ἀγιορείτης

Μοναχὸς Ἐπιφάνιος Καψαλιώτης

ὕ.γ. Οἱ ἀπόψεις τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου Κουτλουμουσιανοῦ ἐκφράζουν **ἀποκλειστικῶς** αὐτὸν, ἐπομένως ἄς μὴν μᾶς συσχετίζουν **διόλου** μὲ ὅσα λέγει (ἄκυρα μυστήρια κ.λπ.) ἢ πράττει.